

Opgeven is geen optie

Alpe d'Huez 2006

Wat een dag, wat een feest, wat een pracht prestatie, wat een mysterieuze sfeer! Wat begon als een geintje, groeide dankzij de gedrevenheid, persoonlijke beleving en inzet van een groep geweldige mensen uit tot een onvergetelijk evenement. Waartoe de menselijke geest in staat is bewezen 66 renners en vele vrijwilligers op 6 juni 2006 op de Alpe d'Huez.

Het voortraject

Zomer 2005: Benjo Agterhorst en ik fietsten door het Rijk van Nijmegen bij een heerlijke temperatuur ons rondje. Ik had dat jaar geen zware tocht op het programma staan waardoor mijn motivatie, en de motivatie van ons fietsclubje, om hard te trainen minimaal was geweest. Voor 2006 moest er maar weer een doel gesteld worden. Benjo kwam met het idee om, in navolging van de vele landgenoten die reeds meerdere keren de Mont Ventoux beklommen hadden in één dag, eens 6 x de Alpe d'Huez te beklimmen. Gek genoeg had nog niemand dat gedaan en het leek ons een mooie uitdaging. Doordenkend kwamen de naam Alpe d'Huez en de datum 6 juni 2006 uit de hoge hoed te voorschijn. Het idee was geboren. Zes deelnemers zou mooi zijn! De week daarna belde ik Benjo dat de datum vastgelegd was in mijn agenda. "Dan kan ik niet meer terug en ga ik met je mee" was zijn nuchtere reactie. De eerste twee deelnemers waren daarmee ingeschreven.

De weken daarna polste ik mijn fietsmaatjes. Aanvankelijk kreeg ik weinig respons want zes keer Alpe d'Huez op één dag is toch gekkenwerk! Toen deze grap toch serieus bleek te zijn, kwamen schoorvoetend de eerste dappere aanmeldingen. Tja, dan moet je ook zaken gaan organiseren en documenteren; inschrijfgeld, NAW gegevens etc. Al snel hadden we zo'n 8 deelnemers op de lijst staan. Mijzelf kennende merkte ik al snel dat hier best wel eens veel tijd in zou kunnen gaan zitten. Hoewel ik fietsen en wat organiseren leuk vind, heb ik ook anderszins een goed gevulde agenda en zat ik niet te wachten op een butts extra werk voor enkel alleen een leuke fietsuitdaging.

September 2005: Gezien het geweldige werk wat Lance Armstrong heeft verricht door zijn populariteit in te zetten voor de strijd tegen kanker, werd het idee van het koppelen van ons evenement(je) aan het goede doel geboren. Zou het niet geweldig zijn Lance te

benaderen om met ons deze tocht te ondernemen dachten we in onze onschuld? Benjo (gebombardeerd tot voorzitter) was direct enthousiast. De Keuze voor KWF Kankerbestrijding lag voor de hand. In die dagen had ik ook regelmatig contact met Peter Kapitein die ik enkele jaren geleden ontmoet heb tijdens een van de cursussen die ik voor CMG verzorgde. Peter was eerder dat jaar gediagnostiseerd met Non Hodgkin Lymphoma een ernstige vorm van lymfeklier kanker. Peter kende ik als zeer gezond, sportief en gedreven en zijn ziekte kwam als een grote schok. Toen ik Peter vroeg of hij ervoor voelde om bij het evenement betrokken te worden als ambassadeur, vroeg hij bedenktijd. Natuurlijk moest hij thuis overleggen of deze tijdsinvestering in deze fase gewenst en haalbaar zou zijn. Een dag later belde hij me terug. Zijn thuisfront stond achter zijn deelname. Deelname ja, want alleen een beetje ambassadeur spelen was niet waar hij voor wilde gaan. Meedoen en het liefst ook voor mij eindigen! Dat was de Peter die ik kende, strijdbaar en humoristisch. Hij was in die fase namelijk nog druk in de weer met herstellen van een serie zware chemokuren en de zwaarste stond nog op het programma! Peter werd deelnemer nummer 11, en met zijn gedrevenheid zouden we weldra kennismaken.

Peter stak direct de handen uit de mouwen en met grote voortvarendheid werd gewerkt aan het verder optuigen van wat een organisatie in de dop was. Deelnemers werden in rap tempo gerekruteerd, de stichting Alpe d'HuZes werd gratis door een bevriende notaris opgericht en ingeschreven en er werd een start gemaakt met het werven van donateurs.

November 2005: De eerste meeting met de toen 33 deelnemers was op 20 november. Wat een beleving! Mijn vrouw die aanwezig was, was diep onder de indruk van de spirit en het aanwezige enthousiasme. Iedere aanwezige had zijn eigen specifieke redenen om aan dit evenement deel te nemen. Sommige hadden zelf kanker overwonnen, anderen hadden familieleden of vrienden aan deze ziekte verloren. Iedereen was eensgezind in het besef dat wij met ons gezonde gestel op deze wijze iets zouden kunnen terugdoen voor al diegenen die door deze slopende ziekte getroffen worden.

Het tweede streefaantal van 36 (6 x 6) deelnemers bleek al snel te weinig ambitieus. Eind november werd het ultieme aantal van 66 als maximale aantal vastgesteld. Dat het organiseren veel werk zou opleveren, was achteraf geen ijdele inschatting. Dagelijks 40 tot 60 e-mail berichten met vragen over deelname, sponsoring en allerhande praktische

zaken, waren meer regel dan uitzondering. Maar wat een energie leverde dit ook op! Van alle kanten kwamen de verzoeken binnen. Zeker toen eind januari de website live ging, dankzij de nimmer aflatende inzet van Jurriaan Callenbach.

December 2005: De sponsors meldden zich via de deelnemers in grote getale aan Meer en meer is dit het hoofddoel geworden van dit hele evenement. Eerst was een ton het doel maar ook op dat front moesten we onze verwachtingen snel bijstellen. EUR 6.666,66 per persoon als streefbedrag voor 66 deelnemers. Zou dat niet fantastisch zijn...

Januari 2006: Vanaf half januari kreeg de organisatie ondersteuning van twee stagiaires van de Hogeschool van Amsterdam. Sander Aardenburg zou de fysieke organisatie in een draaiboek gaan voorbereiden en Bart van Haaren werd de man van de commercie, kleding en pr.

Die kleding was trouwens ook een verhaal apart. In ons enthousiasme hadden we bedacht dat er shirts zouden moeten komen voor elke deelnemer met zijn/haar persoonlijke sponsors. Mooi idee maar een geweldige klus om uit te werken. Zesenzestig verschillende shirts, honderdvierenzestig verschillende bedrijven! Bart heeft, samen met Primal Wear, dag en nacht gewerkt om alles op tijd klaar te krijgen. Maar ook die monsterklus bleek uiteindelijk haalbaar.

Inmiddels was Lance Armstrong bereid gevonden om de shirts persoonlijk te signeren en ook Eddy Merckx wilde dit graag voor ons doen. Bekende Nederlanders als Freek de Jonge, Nout Wellink, Joop Alberda, Gerard Kleisterlee, Mart Smeets en natuurlijk Erica Terpstra namen zitting in het comité van aanbeveling en Erica Terpstra bood aan ook het startschot voor haar rekening te nemen. Wat nog ontbrak waren bekende (fiets) Nederlanders die samen met ons deze dag extra glans zouden willen geven. Via alle netwerkcontacten zijn we zo'n beetje met alle sterren uit het heden en verleden in contact geweest. Helaas bleek dit een lastiger karwei dan we hadden gedacht. Het idee om onder startnummer 66 een sterren estafetteteam van BN'ers te laten starten, is uiteindelijk niet van de grond gekomen. Oud wereldkampioene Petra de Bruin was wel gelijk enthousiast en toen ze hoorde dat ze de enige in het sterrenteam was, gaf ze als nuchtere reactie dat ze dan toch gewoon zelf 6 keer naar boven zou gaan!

Maart 2006: Een tweede meeting met een groot aantal deelnemers op 5 maart leverde weer extra energie en motivatie op om er nog een schepje bovenop te doen. Veel ideeën

werden gelanceerd en gezocht werd naar creatieve manieren om de kas te spekken. Wat vooral opviel was de saamhorigheid. Hoewel de groep heel divers is qua samenstelling en achtergrond, overheerste toch het gevoel van samen met iets bijzonders bezig te zijn. Het afsluitende fietstochtje in de sneeuw (!) onderstreepte dat gevoel nog meer.

Maar ja de deelnemers. Al rond maart werd het dringen op de lijst en moesten nieuwe deelnemers knokken voor een plaatsje op de startlijst. Memorabel in dat opzicht was de gedrevenheid van Laura Verhoeven. De initiële afwijzing werd door haar opgepakt als een eerste klas uitdaging. Eén week en 20 mailtjes later had ze zoveel bijgedragen dat we niet meer om haar heen konden en werd ze alsnog ingeschreven. Je zou verwachten dat een monstertocht als deze alleen zeer goed getrainde en ervaren fietsers zou aantrekken. Wie haalt het anders in zijn hoofd om zes keer die vermaledijde berg op te fietsen. Uit de persoonlijke verhalen op onze website bleek dit echter niet het geval. Mensen met weinig tot geen ervaring met fietsen in de bergen. Sommigen hadden nog nooit een Alp live gezien, laat staan opgefietst. Ja motivatie, daar ontbrak het geen van de deelnemers aan maar met motivatie alleen redt je het niet. Sommigen haalden ook pas bij het warmer worden de fiets uit het vet. Normaal geen probleem maar met het koude voorjaar en deze tocht begin juni, leek dat toch iets te weinig voorbereiding. Maar ja, ieder zijn eigen verantwoordelijkheid dachten we dan.

De Media begon ook door te krijgen dat hier iets speciaals aan de hand was. Vanaf half maart begonnen her en der artikelen te verschijnen, eerst in lokale en regionale bladen, later ook in de nationale pers. Ook het wielertijdschrift Fiets omarmde het evenement zoals een blad voor de cyclosportieve medemens betaamd.

Zoals elk verhaal kent ook dit verhaal een zwarte bladzijde. Op 21 maart belde Peter me met de onheilstijding dat bij controle was gebleken dat zijn ziekte weer de kop op had gestoken. Wat idealiter 20 jaar weg had moeten blijven is na amper 10 maanden terug. Onbegrip en verdriet vochten om voorrang. We konden niet veel tegen elkaar zeggen maar beseften beide dat dit een streep door de rekening zou betekenen. Verdere controle later die maand zou meer duidelijkheid geven over de behandelingen.

Die avond belde mijn collega Tom op om te vertellen dat zijn zus (moeder van deelnemer Bram Buschman) was overleden. Haar doel om het evenement mee te maken en Bram te ondersteunen was onhaalbaar gebleken. Boem! Dat hakte er wel even in. Daar sta je dan, nietig en klein. Hoe ongrijpbaar realiseerde ik me ook dat dit onlosmakelijk

verbonden is met dit evenement. Diepe emotie die gepaard gaat met deze vreselijke ziekte. Scherven opvegen en weer door.

April 2006: De organisatie werd intussen steeds professioneler. Camping inclusief chalets werd geboekt voor de groep. De fysiotherapieschool Thim van der Laan bood aan een groep enthousiaste fysiotherapeuten mee te laten gaan voor de fysieke ondersteuning. Daan Rolf regelde een compleet medisch team inclusief volledig geoutilleerde volgwagen van Service Medical voor noodgevallen. Zeker na de verschrikkelijke incidenten tijdens de Marathon van Rotterdam, geen overbodige luxe. Fotograven, vrijwilligers, artsen en materiaal ter opleuking van het evenement. Karakter uitgeverij bood geheel belangeloos aan een boek van het evenement uit te geven. Aan alles werd gedacht en wat nog leuker was, alles hebben we voor elkaar gekregen zonder dat het de organisatie geld heeft gekost. We hadden als streep punt om al het gesponsorde geld, zonder dat er een cent aan welke strijkstok dan ook zou blijven hangen, aan KWF Kankerbestrijding over te maken. En die missie is geslaagd. Dit proces vergde enige creativiteit zo nu en dan maar geen berg bleek te hoog, op de dag zelf niet, maar zeker ook niet tijdens de voorbereiding.

Positief nieuws kwam van Peter. Zijn lijf was het gevecht met de ziekte opnieuw aangegaan en wonder boven wonder waren zijn bloedwaarden weer aan het stijgen, hetgeen in dit geval positief was. Zoals het zich liet aanzien zou hij toch mee kunnen doen als deelnemer en met ons de 6 keer naar boven gaan.

Mei 2006: De laatste weken werd koortsachtig gewerkt om alles op tijd af te krijgen. De shirts werden persoonlijk uit Polen opgehaald om zeker te weten dat ze op tijd aanwezig zouden zijn. Draaiboeken werden bijgesteld, uitgevallen deelnemers werden vervangen door mensen die nog op de wachtlijst stonden en er was veelvuldig contact met de pers over de laatste voorbereidingen.

Tussendoor werd er natuurlijk ook nog hard getraind om voor het benodigde spiervolume, duurvermogen en moraal te zorgen. Met elkaar werden de Amstel Gold Race, rondje rivierenland en twee fantastische klimstages in de Ardennen afgewerkt. Onder de bezielende leiding en enthousiasme van Frank Verhoeven werden de steilste klimmetjes geslecht. Het groepsgevoel groeide met de week en het met elkaar afzien gaf extra dimensie aan de voorbereiding.

Juni 2006: Maar ook aan het voorbereiden en trainen komt een eind en was het eindelijk dan zover dat we richting Frankrijk konden afreizen. In de laatste week had Rutges Cargo nog geheel belangeloos een vrachtwagen ter beschikking gesteld voor het vervoer van allerhande materiaal. Dus op 2 juni stond een 110 m3 vrachtmonster bij mij voor het huis om alle spullen in te laden. Wat een geweldig gezicht!

Bourg d'Oisans, Frankrijk

3 – 5 juni 2006: Bij aankomst op de camping werd al duidelijk dat de stemming er goed in zat. Overal goed afgetrainde wielrenners die de nieuwkomers hartelijk ontvingen. Een aantal waren de hele week al aan het trainen ter plaatse en hadden de laatste sneeuwval van het seizoen nog kunnen aanschouwen. Woensdag 31 mei was het namelijk 2 graden C met sneeuw boven op Alpe d'Huez. Gelukkig waren de voorspellingen beter want dat was nou niet het weertype wat erg constructief meewerkt aan het Alpe d'Huez succes. Na de tent opgezet te hebben, zijn we met een groepje wat klimmetjes gaan maken om alvast wat te wennen aan het hooggebergte. Col d'Ornon en de Alpe d'Huez werden gekozen als trainingsarbeid voor de zaterdagmiddag. Onderweg overal bekende gezichten van de steeds groter wordende groep Alpe d'Huezers.

Zaterdagavond werd de eerste groepsbijeenkomst gebruikt om zaken door te spreken maar vooral om kennis te maken met elkaar, want dit was de eerste keer dat iedereen bij elkaar was. In maart was de laatste officiële bijeenkomst geweest maar daarna zijn nog renners bijgekomen en afgevallen. Naast de deelnemers viel op dat er grote groepen familie, vrienden en collega's meegereisd waren om dit geweldige evenement van dichtbij mee te beleven. Wat een boeiende verscheidenheid aan mensen.

Ook de zondag werd druk gebruikt om het materiaal maar vooral de benen te testen. Voor sommigen was de confrontatie met de Alpe d'Huez niet meegevallen. De fietsenmaker in Bourg kon dus ook weer goede zaken doen door hier en daar nog een compact cranckstel of een groter achtertandwiel te monteren. Het maakte eens te meer duidelijk dat, hoewel de motivatie bij een ieder optimaal was, de mate van getraindheid en kennis van het fietsen onder deze zware omstandigheden sterk varieerde. De eerste voorspellingen over het aantal deelnemers dat de tocht zou volbrengen werden gemaakt. De meeste schattingen zaten tussen de 30 en 50%. Zondagavond waren alle deelnemers aanwezig en tijdens de avond meeting werden de laatste deelnemers voorgesteld en werden de details voor de tocht besproken. Maandagavond pastaparty en dinsdag vroeg uit de veren.

Maandag de 'day before'. Kenmerkend voor het gedrag van cyclosportieve fietsers de dag voor een groot evenement is dat de fiets aan een grote inspectie en dito schoonmaakbeurt wordt onderworpen. Ook nu zag je allerlei nerveuze tafereelen waarbij de fiets standaard het middelpunt van de belangstelling was. Verder lekker rondhangen, koffie drinken en vooral niet teveel energie verbruiken. Met de familie zijn we ook even naar boven geweest om iedereen kennis te laten maken met de reus van morgen. Het respect nam met de bocht toe en het werd voor onmogelijk gehouden hier zes keer tegenop te fietsen. Boven wat rondgekeken en de sfeer in Alpe d'Huez vast wat opgesnoven.

Qua organisatie werden de laatste puntjes op de i gezet. De start- en finishbogen werden uitgetest, stands in elkaar gezet en alle materialen uit de verpakking gehaald. Al met al een drukte van belang en toch ook enige nervositeit. Zou het allemaal gaan lukken morgenochtend? Zoals te verwachten viel was dit geen erg relaxte dag. Ik ken mezelf wat dat betreft te goed, beetje controle houden en bijspringen waar nodig. Maar geen geklaag want alles verliep uitstekend.

De fysio's maakten overuren want iedereen wilde nog even de beentjes of onwillige rug verzorgd hebben. De dames en heren bleken goud waard want een dergelijke professionele behandeling is uitstekend voor het moraal, zoals later zou blijken. De dokters konden ook nog aan de bak want niet iedereen kwam ongeschonden uit de trainingsritjes. Schaafwonden werden vakkundig en liefdevol behandeld waardoor toch uiteindelijk iedereen aan de start kon verschijnen op 6-6.

De pastaparty was erg gezellig en de laatste strategieën voor het veroveren van de Alpe werden uitgewisseld. Er hing een eigenaardige sfeer van uitgelaten afwachting. Morgen zal het dan eindelijk gebeuren, waar we met zijn allen zo lang naar hebben uitgekeken! Een laatste briefing met de fotograferen en de motorrijders over wie met wie meegaat op de grote dag en ook dat detail is geregeld. Al vroeg zochten mensen hun bed op want een goede nachtrust is onontbeerlijk voor een topprestatie. Om 23:00 uur begon ik met het prepareren van mijn fiets. Wel wat aan de late kant, zeker als je dan ook nog niet alles wat nodig is kunt vinden, maar de hele dag genieten van dit heerlijke evenement en ook nog zorgen voor je eigen materiaal, bleek geen goede combi. Gelukkig was uiteindelijk alles compleet en om 0:15 uur legde ik intens tevreden en ook wel enorm gespannen over wat er zou komen mijn hoofd te rusten. Slapen? Dat doe ik later wel weer. Hier wilde ik elk moment intens van genieten want hier zijn met al die kanjers is te mooi om zomaar voorbij te laten gaan.....

6 juni 2006: Alpe d'Huez

Om 4:00 uur word ik wakker. Klaarwakker want ik heb er zin in. Vandaag gaat het gebeuren, waar we met zijn allen zo intens naar hebben toegeleefd. Ik blijf nog even liggen om wat extra rust te pakken, ik zal het nodig hebben vandaag. Om 4:45 uur hou ik het niet meer uit en sta op. Pannenkoeken van gisteren naar binnen werken, drinken en spullen bij elkaar rapen. Het is akelig koud buiten de tent, ik schat niet meer dan enkele graden boven nul. Buiten scharrelen al de eerste renners rond, bezig met hetzelfde ritueel. Wat trekken we aan vandaag, hoe lang zal het zo koud blijven? Van te voren gemaakte strategieën worden hergeëvalueerd. Te koud is vervelend maar te warm is ook niet echt prettig. Ik denk niet meer na en trek aan wat ik in gedachten had. Blote benen met vet ingesmeerd, volledig Alpe d'Huez outfit, armstukken en windjack eroverheen. Voor de eerste afdaling leg ik een extra windjack en winterhandschoenen bij de start. Gisteren is aangeboden, door een aantal vrijwilligers, om extra kleding telkens naar boven te brengen zodat iedereen licht kan klimmen. Wat een service en wat heerlijk om een groep mensen om je heen te hebben die maar één doel hebben: zorgen dat dit voor iedereen een onvergetelijke dag gaat worden. De eerste mensen zijn dan al naar boven om daar alles in gereedheid te brengen voor de eerste doorkomst. Als ik naar de start bij de ingang van de camping rij, staat daar al de geweldige startboog fier overeind. Het kan nu echt gaan beginnen! Mijn eerste doel is te controleren of de apparatuur waarmee ik de toespraak en het startschot van Erica Terpstra moet versterken in orde is. Helaas blijkt er een kabel gesneuveld te zijn in alle commotie! Dus even terug naar de tent om een reserve exemplaar te halen want we zijn niet voor één gat te vangen. Dit gaat wel ten koste van mijn opwarmritje maar ja dat moet dan maar later. Om 6:00 uur krijg ik een uiterst monter en opgewekte Erica Terpstra aan de telefoon. Ze zat al op ons te wachten! Wat een geweldig mens is dat toch. Altijd bereid mee te werken aan het een of andere evenement. Gaaf. Helaas is de versterking van haar boodschap niet van geweldige kwaliteit, maar het mag de pret niet drukken. Haar gelukwensen zijn zeker niet aan dovemansoren gericht en het grote aftellen is begonnen. Om 6:06 uur is het dan zover en komt het peloton in beweging. Ik ga eerst rechtsaf (de Alpe d'Huez is vanaf de camping linksaf) om warm te rijden. Enige consternatie bij de achterblijvers want waar gaat die Coen nou naar toe?

Tien minuten later begin ik in mijn eentje aan de tocht. Ik ben daar wel blij mee want de emoties zitten me hoog en zo kan ik even in mijn uppie genieten van het schitterende beeld van de opkomende zon op de bergtoppen! Is het de kou of zijn het de tranen in

Opgeven is geen optie

mijn ogen? Ik zie alles door een waas en geniet, zo intens dat ik gloei als een kolenkachel. Na bocht 21 (de Alpe telt af van bocht 21 naar bocht 1) zie ik al de eerste Alpe d'HuZessers in beeld verschijnen. Rustig aan starten is heel verstandig, het is nog een lange dag. Langzaam kruipt de lange slang de berg op. Serene rust om ons heen, hier en daar doorbroken door vroege vogels die fluitend (of hijgend) de stilte doorklieven. De opkomende zon die de bergtoppen verlicht, de lekkere koude berglucht, strakblauwe lucht en de weg die onbarmhartig naar boven slingert. Alle ingrediënten voor een geweldige dag zijn aanwezig. Ik haal wat mensen in en maak met iedereen een praatje. Dat is voor mij de manier om te zorgen dat ik niet te hard ga, want zolang ik nog praat adem ik rustig genoeg. Met Tom van Kolck rij ik een stuk naar boven en gezellig keuvelend zijn we voor we er erg in hebben in Huez (bocht 7) waar de eerste verzorgingspost staat opgesteld. Hier worden we hartstochtelijk toegejuicht alsof we op het punt staan een etappe in de Tour te winnen. Wat een heerlijk gevoel. We wanen ons allemaal profs want onderweg komen ook vele auto's toeterend voorbij om ons te ondersteunen. Bij bocht 3 pik ik aan bij Bram Buschman. Bram heeft mijn hart gestolen. Het feit dat hij hier aanwezig is, nadat hij minder dan 3 maanden geleden zijn moeder heeft verloren, is meer dan dapper. Trainen heeft hij niet meer gedaan en hij is hier vandaag, met zijn vader en oom (mijn lieve collega Tom de Geus), om zijn vrienden te ondersteunen. Samen rijden we naar het dorp en gaan gebroederlijk over de finish. Ik schiet weer vol zeker als zijn vader en Tom ons opvangen. Wat is dit bizar. Samen met al die mensen hier iets terug doen voor al die mensen die moeten vechten om te overleven. Elkaar ondersteunen, emoties met elkaar delen en samen iets positiefs neerzetten. Hier wordt iets heel moois neergezet, dat voel je in al je vezels! Bram en ik omhelzen elkaar en woorden zijn niet nodig. Hij gaat door want ja, hij is hier nou toch en het gaat goed dus.....

In de afdaling zit ik te janken van geluk, wat voel ik me een bevoorrecht mens. Gezond van lijf en leden en omringt door geweldige mensen, collega's, mijn ouders en natuurlijk mijn gezinnetje. Ze hebben veel geduld moeten hebben in de maanden dat ik niet alleen met SARV maar nu ook met dat gekke evenement Alpe d'HuZes bezig was. Twee banen tegelijk en dan ook nog 10 tot 15 uur per week trainen om fit genoeg te zijn om dit zelf te volbrengen. Hester (mijn vrouw) zegt altijd dat ik te optimistisch ben waar het aankomt op inschatten van wat haalbaar is. Ik geloof wel dat ze daar gelijk in heeft...

Alle emotie komt er nu uit en dat is niet handig als je ook nog met 60 tot 70 km/uur naar beneden suist. Koud heb ik het geen moment, ik gloei van dankbaarheid. Onderweg ga ik maar mensen aanmoedigen want al dat janken is allen maar gevaarlijk!

Beneden even de bidonnetjes vullen en dan weer op voor klim nummer 2. Ook hier hetzelfde ritueel. Lekker kletsen met deze en gene onderweg en vervolgens weer in mijn eigen tempo naar boven rijden. Telkens worden we ingehaald door enthousiaste supporters. De fantastische support van de twee motorrijders, Frank en Erik zijn ook hardverwarmend. Even inhouden, aanmoedigingen voor elke deelnemer en telkens weer de vraag of je iets nodig hebt. SUPER! De klim loopt lekker en mijn benen voelen goed. Net voorbij de verzorgingspost in Huez hoor ik een voor wielrenners bekend gesis. Mijn voorband loopt leeg! Balen, net nu ik zo lekker in mijn ritme zit. Gelukkig blijft er genoeg lucht in mijn tube zitten om door te kunnen rijden. Ik verwissel de band wel op de top. Met een lege band rij ik de laatste 4 kilometer samen met Jurriaan en Emiel. Emiel is ook zo'n kanjer. Zelf heeft hij kanker overwonnen en draagt met zijn geweldige positieve uitstraling enorm bij aan dit evenement. Met Jurriaan heb ik het laatste jaar veel samen gedaan. In de organisatie was hij als immer positieve kracht van onschatbare waarde. Nooit was iets hem te veel en de kleine dipjes deelden we met elkaar en hielpen elkaar er weer doorheen. Een man van het eerste uur al wachtte hij tactisch op het vrijkomen van nummer 14 (JC=Jurriaan Callenbach) voor hij zich inschreef. Samen met hen rij ik onder de boog in Alpe d'Huez door en voel me intens gelukkig. Wat een dag! Back to reality, mijn bandje moet verwisseld worden. Nou is het vervangen van een tube niet erg gemakkelijk. Maar de hulptroepen staan paraat; mijn dierbare collega Tom brengt een heerlijke kop koffie, Bart (stagiere van de ALO en onvermoeibare kanjer) helpt me met het lostrekken van mijn band. Samen met Tom leg ik er in no time een nieuwe band om en ik kan weer naar beneden. Tijdsverlies telt niet vandaag want er is alleen maar tijd voor genieten. En hoe langer je onderweg bent hoe meer je daarvan kunt doen!

Beneden staat mijn moeder te juichen voor iedereen maar toch iets harder voor zoonlief. Heerlijk dat ze erbij is en dit meebeleeft! Bij de tent pomp ik mijn bandje nog wat verder op. Gelletjes mee voor onderweg en bidons vullen. Op de camping horen we allerlei sirenes van hulpdiensten de berg oploeiën. Even slaat de schrik ons om het hart; als er maar niet iets met onze rijders is gebeurd! Gek genoeg weet ik direct dat dit niet het geval is. Via de portofoon hoort onze arts Nettie die ook op de camping is, even later dat dit inderdaad het geval is. Een aantal deelnemers aan een ander evenement zijn door

een vrachtwagen van de weg geduwd. Vreselijk natuurlijk maar de schade blijkt beperkt. Klim 3 gaat in een strak tempo. Ik begin de beentjes wel te voelen en te vaak stoppen helpt ook niet om in het ritme te blijven. Rit 3 rij ik voor Willemijn, mijn collega die twee weken voor het evenement haar vader heeft verloren aan kanker. Dat ze hier is, is geweldig. Ze staat bij de finish iedereen aan te moedigen alsof haar leven ervan afhangt. Zo heeft iedereen zijn eigen verhaal en is iedereen met elkaar verbonden. Boven janken we samen en delen een prachtige ervaring.

Na de derde klim heb ik met Hester afgesproken dat er pannenkoeken zouden zijn op de camping. Dus beneden even heerlijk genieten van iets anders dan die zoete rotzooi die je de hele dag naar binnen slikt. Zoontje Bram (9 jaar) is inmiddels aan zijn beklimming van de Alpe d'Huez begonnen samen met zijn opa en oma. Hij wil ook één keer naar boven. Tijdens de afdaling heb ik hem al toegejuicht dus ik verheug me hem tegen te komen tijdens de 4e klim. Klim 4 loopt niet erg lekker. Zouden de pannenkoeken dan toch niet zo goed verteerd worden? Niet denken maar gewoon doorfietsen. Onderweg neemt Hester met de video vanuit de auto wat actieshots; niet echt interessante beelden want het gaat in een vrij monotoon tempo naar boven. Na bocht 7 en de nooit aflatende aanmoedigingen van het Huez-team kom ik Bram tegen die door onze eigen fotograaf vereeuwigd wordt. Trots ga ik tussen hem en zijn opa, mij pa, instaan en laat een mooi plaatje schieten van 3 sportieve generaties Van Veenendaal (9, 42 en 70 jaar). Dit kun je toch niet bedenken, zo gaaf! Mijn dipje is dan ook alweer over en met een dikke grijns rij ik de laatste bochten naar het hartverwarmende onthaal in Alpe d'Huez. "Zo, ik ben over de helft en niets kan er nu nog gebeuren!".

De 5^e klim werd vooraf als de zwaarste ingeschat. Niet de laatste maar wel al moe. Ik moet telkens denken aan de woorden van Henri Budde. Henri, mede strijder op dit surrealistische toneel, heeft enkele jaren geleden kanker gehad. Hij vertelde me dat het een eenzaam gevecht is tegen de ziekte en de chemokuren. "*Hoewel je omringd wordt door dierbaren, krijg jij toch dat gif in je lijf en moet je zelf weer het eenzame gevecht aangaan om terug te komen*". Deze woorden echoën in mijn hoofd. Wat zou ik dan zeuren over een paar vermoeide benen als ik bezig ben met datgene waar ik zo van hou. Deze gedachten en deze harde werkelijkheid voor diegenen die aan kanker leiden, geven me vleugels en vol energie trap ik mijn ros omhoog. Bij de post in Huez kan ik de verleiding niet weerstaan om even af te stappen en mee te feesten met het ondersteuningsteam. De laatste bochten gaan weer vlot en voor de 5e keer sta ik op de

Opgeven is geen optie

top. Hier zijn al de tekenen van de vermoeidheid te zien. De zware tocht laat zijn sporen na en sommigen vragen zich af of het er nog inzit. Opgeven is echter geen optie, dus vindt iedereen weer de moed om door te gaan. Voor mij is het nog één keer opladen en dan gaat het weer in vliegende vaart naar beneden. Op het laatste stuk voor de voet van de berg maak ik bijna nog brokken doordat ik iets te enthousiast naar beneden suis. Gelukkig heb ik nog voldoende stuurmanskunst om de auto te ontwijken die wel erg ver op mijn weghelpt rijdt.

Beneden is het rustig geworden aangezien de meeste mensen naar de top zijn om het feest daar te beleven. Onderweg kwam ik Peter Kapitein tegen die met zijn 6^e klim bezig was. Door het oponthoud dat ik heb gehad, lig ik te ver achter hem om samen de laatste klim te delen. Jammer want samen hebben we dit jaar veel meegemaakt en zijn door het samen organiseren dicht naar elkaar toe gegroeid. Hij is de kanjer die door zijn ongelofelijke optimisme en strijdbare manier van met zijn ziekte om gaan, ons allen geïnspireerd heeft om door te gaan waar anderen zouden stoppen. 'Opgeven is geen optie' is zijn motto en als je op de berg kijkt zie je dat we dat allen in ons hart gesloten hebben. Deze monstertocht zou onder normale omstandigheden veel uitvallers kennen. Mensen die op zouden geven omdat het lijf 'stop' zegt. Vandaag niet: iedereen blijft doorgaan. Vandaag is geen normale dag!

Mijn 6e klim gaat in een roes. De benen doen pijn maar ik voel ze niet. De berg is stijl maar ik maal gewoon door. Wat een dag!! La Garde, Le Ribot, Huez. Nog één keer stoppen en genieten van de heerlijke sfeer bij de tussenpost. Mijn benen worden vakkundig los gemasseerd door twee dames. Dan het laatste stuk. Sander Askamp rijdt met me mee. Hij is al klaar en gedoucht en staat bij de post na te genieten in zijn zomerse kleren met badslippers. Hij biedt aan met me mee te gaan om me uit de wind te rijden! Normaal zou dit de ultieme vernedering zijn. Normaal geldt vandaag niet en dus gaan we samen naar de top. Sander heeft gereden voor zijn sport maatje die vorig jaar plotseling is overleden aan een hersenbloeding op 26 jarige leeftijd. Hij heeft dus nog genoeg energie over na 6 beklimmingen! De top is in zicht en massa's emoties vechten om voorrang. Wat een geweldig gevoel. Ik tracht nog om precies om 18:06 uur (6 over 6) binnen te komen maar ik ga te snel. Vleugels jagen me door de laatste bochten en bij het binnenrijden van het dorp zit de zesde klim er voor mij op. Gejuich van alle kanten, een binnenkomst om nooit te vergeten. Omhelzingen van het voltallige ontvangstcomité. Brammetje geeft me de dikste knuffel die ik ooit gehad heb en als ik Hester in mijn armen sluit gaan alle sluisen open. Wat een geweldige sfeer, wat een super dag. Peter

staat een eindje verder met een grote grijns op zijn gezicht. Samen janken we om het geweldige evenement en om de wetenschap dat hij binnenkort weer aan de chemo zal moeten. Alles ligt zo dicht bij elkaar, blijdschap, verdriet, euforie en harde werkelijkheid. Dit alles maakt deze ervaring tot een ongekend hoogtepunt. Niet uit te leggen, maar voor altijd in ons hart opgeslagen.

De tocht zit er voor mij op maar gelijk moeten we de laatste strijders moed inspreken om nog door te gaan. Mijn zwager Arjen Bos ziet het niet meer zitten. Vijf maal is hij al boven gekomen en zit er helemaal doorheen. Mijn pa die op weg was naar beneden is omgekeerd en heeft hem de 5^e klim begeleid. Arjen besluit toch door te gaan en met hem nog enkele anderen. Rob Slaats besluit het voor gezien te houden. Samen met zoon Bram en mijn vader daal ik voor de laatste keer af naar de camping. Even douchen en weer in de auto samen met Fione mijn schoonzus, om Arjen te ondersteunen bij zijn laatste klim. Rob Slaats is toch ook gewoon weer begonnen aan de klim, want: Opgeven is geen optie! Arjen en al die anderen die nog bezig zijn, gaan heel diep. Ons respect is zo mogelijk nog dieper want hier zijn echte kanjers bezig iets ongelofelijks mede vorm te geven. Om 21:15 uur gaat ook Arjen als laatste onder de boog door en zit het er op voor iedereen. Tot de laatste snik is iedereen in touw en wordt ook Arjen met evenveel enthousiasme onthaald als de eerste die over de streep kwam. Dit maakte de dag tot wat hij was; onvergetelijk, onvergelijkbaar en bizar. Nu ook wordt echt duidelijk wat hier vandaag gebeurd is. Bram Buschman die kwam om zijn vrienden te ondersteunen is zes keer naar boven gegaan! Peter heeft als boegbeeld zijn eigen motto een nieuwe dimensie gegeven. Emile, Henri en al die andere kanjers zijn doorgedaan waar anderen stoppen. Voor zichzelf, voor anderen? Wie zal het zeggen? Van de 66 deelnemers halen 61 helden zes keer de top. Pech achtervolgde enkelen waardoor de teller niet nog hoger eindigde. Vandaag is echter voor ons allemaal. De Alpe d'Huez is met recht weer de Nederlandse berg. Nooit zullen we dit vergeten.

Tot Slot

Hoe sluit je zo'n verhaal af? Iedereen die zijn bijdrage heeft geleverd aan deze onvergetelijke dag geef ik bij deze een dikke pluim. Wat we samen hebben gedaan is geweldig, niet in woorden te vatten. Zoveel passie en saamhorigheid kan leiden tot zo iets overweldigends. De stichting Alpe d'Huez gaat door want: Opgeven is geen optie! Tot volgend jaar.

